

VISBY IF 50 ÅR

Visby Idrottsförening kan i år se tillbaka på femtio års intensivt arbete för idrottens främjande och fostran av goda idrottsmän och kvinnor.

Föreningen bildades den 11 januari 1911 av några intresserade pojkar som bodde på Klinten och trakten däromkring.

Styrelsen var fullt medveten om att detta halvsekel, med allt vad föreningen utträttat, var värd en jubileumsskrift, men då sådana utgivits då föreningen fyllde 25 och 40 år, ansåg vi att den skrift som nu skulle utgivas endast kunde bli ett komplement till de två tidigare, med en noggrannare redovisning av de senaste tio åren. Vi ville ändå ha med något av intresse från tidigare år. I slutet av november förra året satte vi igång med arbetet för fullt. Vi besökte affärsmän, firmor och banker och intresserade dem att annonsera, vi vidtalade både veteraner och yngre medlemmar att berätta om sina aktiva år och om episoder som kunde ha intresse.

Huvuddelen av det nedtecknade härrör sig, som tidigare nämnts, från de senaste tio åren, men det är vår förhoppning att det skrivna skall finna intresse och väcka minnen till liv hos våra medlemmar.

Vi vill tacka alla och envar som på ett eller annat sätt bidragit till att denna jubileumsskrift kunnat färdigställas. Vi tackar de affärsmän, firmor och banker, som lämnat det ekonomiska stöd som erfordrades, genom sina annonser. Vi vill i detta sammanhang uppmana våra medlemmar att gynna annonsörerna. Vi vill tacka redaktör Rune Jacobsson och annonschef Olle Waktel för deras uppoftande och tidsödande arbete.

Vår förhoppning är att alla våra medlemmar och andra intresserade stöder föreningens arbete genom att köpa jubileumsskriften.

Styrelsen.

De tio senaste åren

— Av Rune Jacobsson —

Eftersom Visby IF:s 40 första år skildrats i två tidigare jubileumsskrifter, har tyngdpunkten i denna översikt lagts på de tio senaste åren. Översikten kunde naturligtvis ha gjorts betydligt utförligare — VIF har ju alltid varit en aktiv förening — men till detta hade fordrats större utrymme och längre arbetstid. Materialet till översikten har huvudsakligen hämtats ur klubbens årsberättelser och Gotlands Allehandas arkiv.

1951: Dåligt fotbollsår

Det är farligt att jubilera, sägs det ibland i idrottskretsar. Och man pekar bl. a. på att storklubbar som Stockholms AIK och Djurgårdens IF fått (får) spela div. II-fotboll under jubileumsår. 1951 när AIK fyllde 60 år och i år när Djurgården fyller 70 år fick (får) de fotbollsrika klubbarna ta steget ner i div. II.

Det höll på att gå lika galet för VIF under jubileumsåret 1951. Klubben kom sist i högsta distriktsserien i fotboll och skulle följaktligen nedflyttas, men Gotlands anknytning till seriefotbollen på fastlandet räddade VIF kvar i serien. Gute, som vann högsta distriktsserien 1950/51, blev "fastlandslag" och inget lag behövde nedflyttas för att det bästa klass II-laget, Havdhems IF, skulle få plats i högsta distriktsserien.

VIF kom sist i åttalagsserien 1950/51 med följande tabellrad:

14 0 1 13 17—61 1

Fotbollssektionen skrev så här om den dåliga serieinsatsen:

"Föreningens representationslag har under året inte lyckats komma ur den vågdal, som laget ett par års tid befunnit sig i. Trots att sektionen och föreningens styrelse vid många tillfällen försökte rycka upp laget har det tyvärr misslyckats. Sektionen måste med ett beklagande konstatera att seniorerna varit mer än lovligt ointresserade för både träning och matcher. Under sådana förhållanden är det mycket svårt att arbeta med ett lag, vilket också resultatet visar."

Men det var inte bara dystra tongångar i fotbollsberättelsen. Juniorlaget och pojklagen hade haft stora framgångar under 1951. Ungdomarna i början på 50-talet skulle så småningom rycka upp VIF-fotbollen, vilket Ni kan konstatera längre fram i denna krönika.

A-lagets höstsäsong var lika dystert som dess vårsäsong. När det var dags för vintervila låg laget sist på noll poäng och med 8—35 i målskillnad. Juniorlaget däremot förlorade ingen höstmatch, men spelade oavgjort fyra gånger och låg fyra i serien när höstsäsongen var slut.

Fotbollssektionens slutkläm var:

"Om inte seniorspelarna beslutar sig för att gå in för sin sport och kämpa för sitt lag bättre än vad som fallet varit under jubileumsåret, får laget med säkerhet tillbringa nästa säsong i klass II. Om detta blir till fördel eller nackdel är ännu svårt att uttala sig om, men ett är säkert: Träna ordentligt och svetsa samman ett lag så vinner vi de få poäng, som behövs för att vara kvar i serien."

De största framgångarna under året svarade handbollspojkarna och friidrottsflickorna för. A-laget i handboll vann huvudserien med fyra poängs försprång. VIF:s prydliga tabellrad såg ut så här:

10 9 0 1 152—105 18

I DM och SM gick det däremot inte så bra för handbollslaget. VIF slogs ut av Gute i DM

● Ett pålitligt dubbelpär i bordtennis, "Belle" Andersson och "Lotta" Swärd

och av IFK Lidö i SM. I SM-matchen, som spelades i Eriksdalshallen, ledde Visby-tian med 3—1, men när Anders Attner fick tummen ur led kom hela laget ur slag och förlorade med 4—20.

Bäst av friidrottsflickorna var Maj-Britt Söderstrand, som tog tre individuella DM och ett stafett-DM. I längdhopp tog Maj-Britt sitt åttonde raka mästerskap. Men det var även bredd på damfriidrotten i klubben, något som avspeglade sig både i mästerskapstävlingar och klubbmatcher.

I herrarnas DM blev det tre VIF-segrar genom Ulle Stenbom i tresteg (12.70) och 400 m häck (63,8) och Rune Lindenfalk i höjd (1.68). Junioren Lars-Ove Gustafsson var kanske ändå årets man. Han vann samtliga terränglöpningar han ställde upp i, bl. a. i Linnéas terränglöpning i Stockholm.

En f. d. VIF:are, Göte Almqvist i Mälarhöjdens IK, blev landslagsman 1951. Han deltog i friidrottslandskampen mot Norge och kom på femte och näst sista plats i kulstötning med 14.10.

Från jubileumsåret kan vidare och i korthet nämnas,

att klubbens 40-åriga tillvaro firades på Stadshotellet, där föreningens hedersordf. "Kina" Pettersson och ordf. Samuel Jupither guldmédaljerades. Ett 125-tal medlemmar deltog i festen;

att "Lotta" Swärd och Bertil Andersson hade framgång i dubbel i bordtennis. De vann den klassen både i Visby-mästerskapet och AIK:s nationella tävling och nådde finalen i DM;

att bandyn fick ge vika för ishockeyn, som dock inte hade så stora framgångar. Juniorlaget lyckades i alla fall nå DM-finalen, men där blev det stryk av Slite med 10—1;

att 14-årige Leif Larsson visade särskilt

gott gry i orientering. Han segrade i pojkklassen både i Vårträffen och Allklubbars. Leif förutspåddes en lysande orienterarframtid, men han blev — som alla känner till — en av öns bästa lagidrottsmän;

att VIF med sportslig, men ej ekonomisk, framgång arrangerade flera stortävlingar. I Visby-spelen deltog bl. a. landslagsmännen Rune Larsson, MP, "Cacka" Israelsson, Ulvarna, och Lasse Ylander, Tureberg.

1952: Juniorerna gladda

1952 var inget lysande år för VIF, men man kunde i alla fall glädja sig över handbolls-seniorernas goda spel och — framförallt — fotbollsjuniorernas utveckling. I handbolls-seriens sista omgång vann VIF över Othem med 34—1 (12—1) och säkrade en andra-placering, en poäng efter AIK. I DM-finalen i handboll vann däremot VIF över AIK med 14—10 (7—6).

Fotbollsjuniorerna vann serien med lika många vunna som oavgjorda matcher. Den märkliga serietabellraden såg ut så här:

10 5 5 0 30—10 15

Juniorerna vann även JDM efter att ha slagit AIK i finalen med 3—1.

Seniorerna gjorde däremot ingen människa glad. VIF avslutade serieåret 1951/52 den 25 maj med att spela 1—1 mot Hvdhem. Det var VIF:s första och sista poäng i högsta distriktsserien, som gav följande dystra VIF-facit:

14 0 1 13 13—60 1

Och det här året fick klubbens A-lag flytta ner i distriktets andra serie. I DM blev det seger med 6—0 över Burgsvik i kvalificeringsomgången, men stryk med 1—6 av Slite i första omgången.

I distriktets andra serie, norra gruppen, blev det flera poäng förstås, men man kan ändå inte säga att det gick så lysande för det tigerrandiga laget. När höstmatcherna var avklarade låg VIF på fjärde plats i åttalagsserien med följande tabellrad:

8 4 1 3 24—18 9

Glädjestunderna för VIF:s fotbollsseniörer var inte många det året.

Ja, 1952 var ett besvärligt VIF-år. Motgångarna började redan på årsmötet den 25 januari. Samuel Jupither ville inte vara ordf. längre, men man kunde inte få tag i någon efterträdare. Hur man än diskuterade och vädjade lyckades man inte lösa ordförande-frågan. Följden blev att man sköt på ordförande-valet till ett kvartalsmöte den 3 april. Man hade inte fått tag på någon efterträdare då heller, så Samuel Jupither lovade att stå i spetsen för klubben även i fortsättningen.

Men låt oss i alla fall sluta med ett par VIF-framgångar:

Unge Lars-Ove Gustafsson blev dubbelmästare i fri idrott. Han vann 400 m på 52,8 och 800 m på 2.00,4. Det blev även DM-tecken till VIF:are i tresteg och stafett 4×400 m.

Budkavlelaget Sverre Håkansson, Nils Falkebring och Bengt Hammerin vann DM, som gick i markerna mellan Vänge och Ganthem. De klarade de goda banorna på 5.40,04 och slog AIK:arna, som kom tvåa, med drygt 19 minuter.

1953: Vändning i fotboll

Några spelare ur VIF:s unga fotbollsgarde som haft så stora framgångar i junior- och pojklagssammanhang under 1951 och 1952 svepte in i A-laget som en frisk vind våren 1953. Jag saxar fotbollssektionens värredogörelse:

● Löpartalang, Lars-Ove Gustafsson, som sedan gick till Viklau IF och Södertälje IF

"Vårserien i klass II såg inte trevlig ut när den startade, VIF på fjärde plats. Vi hade två uppskjutna matcher att spela innan serien började, mot Gute och Lärbro. I matchen mot Gute hade föryrnging gjorts, fem juniorer flyttades upp. Den matchen glömmes inte i första taget, vi tog ledningen, Gute kvitterade, vi ledde igen, ny kvittering, Gute ledde, omgående kvittering och när det var fem minuter kvar stod det 5-4. Curre Nilsson gav oss då ledningen med 5-4, vilket stod sig tiden ut. Undra på att man hoppade jämfota av glädje. Sedan gick det bara av farten: Lärbro 6-3, Bro 4-2, Tingstäde 4-0, och så var

● Fotbollsspelare i elitklass som fostrats i VIF, "Myggan" Pettersson

det seriefinal mot Färösund, resultatet 16-0 säger allt, Hellvi 7-0, IFK 4-1, och med dessa resultat var vi seriesegrare i klass II, norra."

Men i den hårdare klass I- och DM-konkurrensen gick det, som väntat, inte lika lysande. VIF låg trea från slutet efter höstomgången i klass I och Slite satte stopp för vidare DM-spel.

Juniorlaget fortsatte att glädja och hedra klubben. Fotbollsjuniorerna upprepade både serie- och DM-segern.

VIF var nära att ta storslam i DM-handbollen. Både seniorerna och juniorerna blev mästare och damerna ledde över Gute när det återstod 10 sek. av finalen, men Gute kvitterade och vann förlängningen. I serierna blev det inte så framskjutna placeringar.

I ishockey möttes VIF och Gute i en kvalificeringsmatch till distriktets högsta serie. Det blev en jämn historia, men Gute stod till slut som segrare och fick avancera. Men VIF vann sin serie och kvalificerade sig därmed till nästa års elitserie på ön. Juniorerna vann även sin serie, så året blev — som ishockeysektionen skriver i sin berättelse — det framgångsrikaste i föreningens korta ishockeyhistoria.

I de individuella idrotterna var framgångarna inte lika stora. Ja, i orientering gick det hyggligt, men i fri idrott var det krent beställt med intresset — åtminstone bland herrarna.

I budkavle-DM vann seniorerna (Arne Pettersson, Nils Falkebring och Bengt Hammerin) för andra året i följd och damerna (Barbro Hellström, Elsa Johansson och Margit Olsson) kom på andra plats.

I fri idrott var det flickorna som var flitigast i elden. Detta märktes också i proven för idrottsmärket, där klubben tog lika många kvinnliga som manliga märken. Provtagningen för idrottsmärket var f. ö. den bästa i föreningens historia. VIF:arna erövrade 34 märken.

1954: Lilla stadsloppet

VIF har alltid tillhört öns flitigaste och framgångsrikaste arrangörsföreningar. Och "kapitlet 1954" skall jag börja med ett par arrangemangsnotiser:

Lilla stadslöpningen gick för första gången i samband med stadslöpningen och Visbyspelen. Idén till denna ungdomsstafett kläcktes av "Bigge" Olsson. Roma vann den första stafetten, som är sammanlagt 3.000 meter och för 10-mannalag.

— Vi resonerade om att anordna en ungdomstafett inne på Gutavallen medan stadsloppet pågick ute på stan, berättar "Bigge".

Och då tyckte jag att det var bättre, att även låta ungdomarna (14—16 år) löpa på gatorna. Lilla stadslöpningen går dock bara på gatorna runt idrottsplatsen.

Allklubbars firade 15-årsjubileum hösten 1954. Jubileumstävlingen gick på Lojsta hed och blev, enligt styrelseberättelsen, en fullträff tack vare Nils Falkebring, Arne Pettersson och Bengt Hamnerin.

Det var Sven Nordberg som kom med initiativet till tävlingen 1940 och det var John Eklund som hittade på namnet Allklubbars.

— Våren hade ju stortävlingar som Vårträffen och Korpen och jag tyckte att även hösten skulle ha en stortävling, berättar Sven

● Männerna bakom den 15:e Allklubbars-orienteringen, Arne Pettersson, Nils Falkebring och Bengt Hamnerin

- *Seriematch VIF—Vänge, jr. v. "Myggan" Pettersson, Curt Nilsson, Rolf Lawergren, Vänge, Per-Olof Alamaa, Åke Jansson, Vänge, "Belle" Andersson och "Malung" Carlsson*

Nordberg. Och vi var omedelbart på det klara med, att tävlingen skulle förläggas på den s. k. älg söndagen så att vi skulle kunna locka hit fastländska orienterare. Tävlingen blev redan från början en succé.

Det bör även nämnas, att Sven Nordberg var med och la banorna de tio första åren.

Lagidrotterna hade ett hyggligt år:

I handboll vann både juniorerna och seniorerna såväl DM som serie. Damerna hade däremot inte så stora framgångar.

I ishockey vann juniorerna både DM och serie och seniorerna kom trea i högsta distrikts-serien. VIF var det enda lag som slog serie-segrande Slite.

I fotboll spelade sig seniorerna till DM-semifinal och en sjunde plats i högsta distrikts-serien. Juniorerna kom tvåa i serien på sämre målskillnad än segrande laget.

I fri idrott var det samma visa som 1953: svagt i herravdelningen och starkt i damavdelningen. Herrarnas två DM-tecken och damernas nio DM-tecken, bevisar väl detta.

1955: Lagsporternas år

VIF:s 45:e år var lagsporternas år! Det var uppåt både i fotboll, handboll och ishockey. Och undra på att det var muntra tongångar i sektionsberättelserna, för klubbens lag tillhörde ju den yppersta eliten på ön det året.

I fotbollsberättelsen stod det bl. a. så här i inledningen: "Under de senaste åren när årsberättelsen skulle skrivas har man ofta tänkt: Vilka glädjestunder har fotbollen gett i år? Knappast några, men i år får man leta efter bakslagen." Efter den inledningen följer en lång och detaljerad skildring av matcherna.

Ja, på våren gick det inte så lysande — VIF kom sjua i tiolagsserien — och i DM blev det respass av Gute redan i första omgången, men på hösten var det vind i VIF-seglen. VIF tog 19 poäng av 24 möjliga under höstsäsongen och övervintrade som serieledare.

De spelare som ävandes under hösten var: "Malung" Carlsson, Lasse Berg, Curt Nilsson, "Bajsing" Ohlsson, "Lotta" Swärd, "Lemis" Wallin, Leif Larsson, "Mygga" Pettersson, Sture Swärd, Rutger Gustafsson, Acke Engström, P. O. Aronsson och Nils Ekström.

Om de övriga lagidrotterna kan i korthet nämnas:

A-laget i handboll vann både serie och DM utan att förlora en enda match. I DM-finalen blev det seger med 25—15 (12—7) över AIK. De segerrika handbollsspelarna var "Malung" Carlsson, Curt Wallin, Gunnar Svennefelt, "Bagarn" Olofsson, Fritz Oskarsson, Leif Larsson, Ulle Stenbom, Rune Lindenfalk, Rutger Gustafsson och P. O. Aronsson.

Även damerna och juniorerna klarade sig hyggligt, även om de inte nådde absoluta toppplaceringar i serier och DM.

Ishockeysektionen sammanfattade säsongen så här: "Som helhetsintryck för den gångna säsongen kan fastslås, att föreningens ishockeyspelare deltagit med gott resultat och god sammanhållning, vilket bådär gott för framtiden. Ett stort plus är även att i laget inrymmer endast egna produkter och inga militärer. På så vis alstras i en jämn takt nya unga spelare, som

fyller de luckor som ibland uppstår i seniorlaget."

Resultatmässigt sett gick det bäst för juniorerna, som blev distriktsmästare för andra året i följd. Men det satt hårt åt innan DM-tecknen var erövrade, för Hemse bjöd gott motstånd i finalen. Hemse ledde med 3—0 efter första perioden, men VIF kvitterade till 3—3 i andra perioden. VIF gjorde ytterligare tre mål i förlängningen, så resultatet blev 6—3.

Det var som sagt lagsporternas år, men det fanns även andra glädjeämnen: t. ex. flickornas hyggliga friidrottsresultat och pojkarnas framgångar i orientering. I fri idrott tog flickorna 12 DM, medan pojkarna bara kom upp till 5. Inga-Britt Nyman satte även Gotlandsrekord i löpning 80 m med 10,7. I orientering var Rolf Pettersson den framgångsrikaste med tre segrar i stortävlingar. Även Sture Jonsson, Erland Nilsson och Evert Karlsson tillhörde de bästa juniorerna på ön.

1956: Bästa lagsportåret?

1956 är kanske VIF:s bästa lagsportår genom tiderna. Titta på detta facit:

FOTBOLL: Seger i distriktets högsta serie. Det blev vinst i 12 matcher, oavgjort i 2 och förlust i 4. Sist VIF vann högsta distriktsserien var 1947.

HANDBOLL: Både A-laget, damlaget och juniorlaget vann DM. A-laget och juniorlaget vann även serierna, medan damlaget kom på tredje plats i sin serie.

ISHOCKEY: Både seniorlaget och juniorlaget vann seriespelet, medan lagen inte kom så långt i DM-turneringarna. VIF vann högsta serien med fyra poängs försprång.

I fotboll var det nära att VIF fått överta Gutes roll som gotländsk representant i det na-

tionella seriesystemet. Gute kom sjua i div. IV Stockholm södra och klarade sig kvar med ett nödrop. Hade Gute kommit på nedflyttningsplats, hade VIF fått spela i div. IV Stockholm norra säsongen 1956/57.

Även under vårsäsongen använde man bara tretton spelare. Men våren 1956 spelade P. O. Alamaa i stället för Nils Ekström, i övrigt var det samma manskap som hösten 1955.

Hösten 1956 var inte lika lysande som hösten 1955, men VIF låg dock inte sämre än trea när det var dags för vintervila. I höstlaget hade några nya spelare dykt upp, bl. a. "Belle" Andersson och "Nenne" Svennefelt.

A-laget i handboll förlorade bara en match säsongen 1955/56. Det var Fårösund som slog VIF med 21—20. Lennart Svennefelt och P. A. Svenningsson kom från AIK till VIF under året och dessutom gjorde man en del omplaceringar i laget, varför — skriver sektionsledaren Gunnar Svennefelt — man torde kunna ifrågasätta om inte nuvarande lag är det bästa VIF någonsin haft.

Både hos seniorerna och damerna var träningsintresset mycket gott, betonas det i sektionsberättelsen, men hos juniorerna var det sämre beställt med träningsfliten. Man anser, att orsaken till detta var bristen på juniorlagledare.

Ishockeylaget fick börja säsongen med att kvala sig upp till klass I, som det sedan vann med följande fina facit:

10 7 1 2 57—30 15

VIF var f. ö. det enda lag som hade plusmålskillnad. Sektionsledningen sammanfattar:

"Laget visade på ett utomordentligt sätt, att det ej var slumpen som avgjorde serien. Fyra poängs skillnad till närmaste lag samt 57 gjorda och 30 insläppta mål vittnar om ett starkt försvar och målfarliga kedjor. Det

är glädjande för föreningen och dess supportere, att med egna grabbar och ej för denna sport lånade spelare nå det mål som föreningen, sektionen och grabbarna själva har siktat på."

Och spelarna som svarade för den utmärkta prestationen var: Rune Fransson, "Lill-Galla" Larsson, Jonny Johnsson, Lasse Berg, Curt Nilsson, Rutger Gustafsson, Sven Karlström, Leif Larsson, "Nuppan" Antonsson, Nils Ekström och Ove Nilsson.

● Skarpskytt i fotboll, "Lill-Galla" Larsson

De övriga idrotterna på VIF:s program kom mera i skymundan förstås, men det saknades inte framgångar varken i bordtennis, fri idrott eller orientering.

I styrelsens sammanfattning konstaterades, att medlemsantalet för första gången passerade 400. Vid 1956 års utgång hade klubben 422 medlemmar, varav dock 216 var ständiga.

1957: Friidrotten kom igen

Både i fri idrott och orientering kunde man notera framryckning 1957. I lagidrotterna blev det inte samma förnämliga facit som året före, men klubben tillhörde ändå de främsta i fotboll och handboll. I ishockey spelades endast tre matcher.

Främsta orsaken till att friidrotten åter fått vind i seglen var, enligt sektionsberättelsen, att många nya entusiastiska pojkar kommit med i föreningen. Och framgångarna avspeglades bl. a. i femton DM-tecken; sex junior-, fem senior- och fyra ungdomsmästerskap. Av dessa femton mästerskap tog löparen Berndt von Corswant sex; tre junior- och tre seniormästerskap. Även i andra tävlingar blev det många VIF-segrar.

I orientering var det främst juniortrion Sture Jonsson, Rolf Pettersson och Erland Nilsson som hedrade föreningen. De tog hem segrar i samtliga tävlingar på ön utom i en. Rolf Pettersson blev juniormästare (äldre avdelningen) individuellt och tillsammans med Evert Karlsson och Sture Jonsson i lag. DM-budkavlen för juniorer vanns av Rolf Pettersson, Erland Nilsson och Sture Jonsson.

I högsta distriktsserien i fotboll låg VIF trea när våromgången startade och på samma plats när serien slutade, men hade inte laget klappat igenom på sluttampen hade det nog blivit

● Frisk handbollsdam, Ulla Danielsson

seriesegev även i år. VIF gjorde inte ett enda mål på de två sista matcherna, som slutade 0—0 och 0—4.

Under sommaren tog fotbollsmanskapet det mycket lugnt, de spelade endast ett par matcher den sista julihelgen. Men det var inte vilka matcher som helst, för det var IFK Norrköping (presentation är väl inte behövlig) som svarade för motståndet. Och det svenska mästarlaget var naturligtvis ett alltför starkt motstånd och vann med 11—2 (7—0) och 16—2 (9—0). Att andra halvlekens siffror i första matchen blev så pass jämna som 4—2 berodde mest på att "Zamora" Nyholm och "Malung" Carlsson bytte lag. 700 personer såg lördagsmatchen och 400 åskådare hade kommit till söndagsmatchen. Det var det ihållande regnet som skrämde bort den stora publiken.

VIF ställde upp med följande lag: "Malung" Carlsson — "Belle" Andersson, Curt Nilsson — "Myggan" Pettersson, Sören Nilsson (IFK Umeå), "Nenne" Svennefelt — Rutger Gustafsson, P. A. Svenningsson, Gerre Rönmark (IFK Holmsund), Rolf Johansson (GAIS) och Leif Larsson. I söndagsmatchen spelade Åke Jansson, Vänge, i stället för Gerre Rönmark, Holmsund. GAIS:aren Rolf Johansson är väl mest känd som boxaren Ingemar Johanssons bror. Ingemar såg f. ö. sin bror spela på Gutavallen.

Och så var det handbollsrefrängen: A-laget vann både serien och distriktsmästerskapet.

De övriga lagen hade inte lika stora framgångar, men damlaget nådde i alla fall till DM-finalen.

1956/57 var det grön och mild vinter på Gotland, så ishockeyspelet frös inne. För VIF:s del blev det tre matcher, alla mot Slite. Det behövdes nämligen tre matcher för att skilja lagen åt i DM.

1958: Ishockeyhistoriskt år

1958 skrev VIF ishockeyhistoria! VIF blev nämligen den första klubb som representerade Gotland i en kvalificeringsserie till div. II. Det blev storstryk i samtliga kvalificeringsmatcher: 3—8 och 3—11 mot Skärplinge och 2—16 och 1—19 mot Sundbyberg. Kvalificeringsfacit: 9—54.

Det var en hård kamp innan VIF hade säkrat segern i div. III södra östsvenska C, som vår nationella serie officiellt heter. Det var VIF och Vamlingbo som kämpade om att bli det ishockeyhistoriska laget. Båda tog lika många poäng (17), men VIF vann på 21 måls bättre målskillnad.

Div. III bjöd på tidernas hårdaste ishockeystrid på Gotland. Efter första omgången ledde VIF efter en 12—4-seger över AIK, men i andra omgången vann Vamlingbo över VIF med 4—3 och Slite — som slog Fardhem med 8—1 — övertog ledningen. I matchen mellan VIF och Vamlingbo var det jämnt ända till slutminuterna, då Georg Pettersson skinnade igenom och säkrade Vamlingbosegern.

I tredje omgången vann Vamlingbo med 10—1 över Fardhem och gick upp till ledningen, som sunderlaget behöll ända till näst sista omgången. Då var det returmöte mellan VIF och Vamlingbo. Matchen skulle spelas i Vamlingbo, men på grund av dålig is på storsudret flyttades den till Fardhem. Där tog VIF revansch för uddamålsnederlaget i andra omgången och vann med 5—3. Det var Leif Larssons stora kväll, han var särklassigt bäst på plan och gjorde tre av VIF:s fem mål. Därmed var VIF uppe på samma poäng som Vamlingbo, men VIF låg före tack vare sju måls bättre målskillnad. I sista omgången vann Vamlingbo över Slite med 6—2 och VIF utklassade AIK med 20—2 och stärkte ledningen.

VIF-spelarna som skrev ishockeyhistoria var:
Målvakter: Sture Lindström, 18 år, "Lill-Galla" Larsson, 17 år.

Backar: Jonny Johnsson, 26 år, Osmo Fohlström, 18 år, Erik Rosengren, 21 år.

Forwards: Leif Larsson, 23 år, "Putte" Myrbäck, 24 år, "Nuppan" Antonsson, 28 år, "Lill-Nuppan" Antonsson, 17 år, Curt Nilsson, 23 år, Sven Karlström, 18 år, "Bellman" Johansson, 16 år.

"Putte" Myrbäck blev div. III-ishockeyns skyttekung med 24 mål, två mera än klubbkamraten Leif Larsson och Georg Pettersson, Vamlingbo.

VIF vann även DM och ViM. I DM-finalen möttes VIF och Vamlingbo och stadslaget vann med 7—2. Matchen var jämn i två perioder, men under de sista 20 minuterna lossnade det ordentligt för VIF som ökade på från 3—2 till 7—2. Under de två första perioderna ledde Vamlingbo två gånger, men VIF kvitterade

och inte förrän i slutet av andra perioden gav "Putte" Myrbäck VIF ledningen för första gången.

På vägen till finalen slog VIF I 18 med 13—4 och Gute med 10—8. I Visby-mästerskapet blev det även storsegrar: 13—2 mot AIK och 15—3 mot Gute.

I övriga lagidrotter gick det inte lika bra. I fotbollens mammutserier kom A-laget trea, juniorlaget tvåa — bästa prestationen — medan B-laget måste dra sig ur serien. Placeringen för juniorlaget hade förmodligen blivit ännu bättre om inte A-laget behövt använda juniorspelare, ansåg fotbollssektionen.

Handbollen hade sin sämsta säsong på 10 år, ansåg handbollssektionen, och den främsta orsaken till detta var, att träningsintresset var mycket dåligt. Det fanns faktiskt spelare som inte tränat en enda gång, avslöjades det av handbollssektionen. Glädjeämnet i handboll var ungdomarna, som klarade sig hyggligt i sina serier.

● Ishockeylaget på väg till kval-spel på fastlandet, fr. v. "Lill-Nuppan" Antonsson, "Putte" Myrbäck, "Nuppan" Antonsson och Sven-Åke Waqtell

Friidrotten fortsatte sin frammarch. Jag citerar inledningen i sektionens berättelse:

Det har blåst friska vindar i vår gren, som ruskat av sig den långa dvalan, grävt upp stridsyxan och framgångsrikt bekämpat motståndarna i kamratliga idrottslekar. Ja, VIF har under året varit Gotlands bästa friidrottsförening, vilket vi bevisade bl. a. genom att vinna högsta distriktsserien. Vi vann där alla våra matcher. I Sexklubbars demonstrerade vi faktiskt en klar särklass bland öns friidrottslag. Den tävlingen omfattade 14 grenar och av dem vann vi 9.

Så långt i berättelsen, som är fylld av goda resultat. De främsta friidrottarna var Leif Stenquist, som satte Gotlandsrekord i tresteg med

nationellt goda 14.01, och Berndt von Corswant, som noterade 1.55,9 på 800 m som bäst. Men det var inte bara fin topp, utan även god bredd.

1959: Simning på programmet

1959 fick VIF en ny sektion, för simning. Inledningen i simsektionens berättelse:

Trots att vår ö är omfluten av vatten hör ju simningen inte till de större idrotterna. Men det finns dock en liten trogen skara supporters och ganska mycket simintresserad ungdom som väntar på att bli omhändertagen. Vad som främst fattas är simanläggningar

● Distriktsmästare i handboll 1959, stående jr. v. lagledaren Rune Lindenfolk, Per-Olof Aronsson, Lennart Svennefelt, Gunnar Svennefelt, Osmo Fohlström och Fritz Oscarsson. Knästående jr. v. Berndt Stenström, Stig Östergren, "Malung" Carlsson, Sture Lindström och Jan Arweson

runt våra kuster samt instruktörer och arrangörer som kan sätta fart på det hela. Simhallen vid Solbergaskolan blir med all sannolikhet en högberg för vår simintresserade ungdom. Vi tror därför att simningen kommer att bli en stor och livskraftig idrott på Gotland. Och att vår 1-åriga sektion inom föreningen har tillkommit i rätt tid samt har en mission att fylla.

Det första simåret i VIF blev framgångsrikt. Föreningen arrangerade DM i "Snäckan" med 41 simmare som gjorde 61 starter. Fem av deltagarna var VIF:are och fyra av dem blev mästare. Årets framgångsrikaste VIF-simmare var Lasse Olsson, som f. ö. även deltog i ett par fastlandstävlingar under sommarsäsongen.

1958 kämpade VIF och Vamlingbo om segern i div. III-ishockeyn; 1959 kämpade de — fast Vamlingbo då hette Hoburg — om att hålla sig kvar i samma serie. Den sista matchen mellan klubbarna var förresten avgörande vem som skulle nedflyttas. VIF vann den matchen med 3—1, mycket tack vare att man blixthemkallade Torsten Landberg, Lasse Berg och Rune Fransson från fastlandet.

Handbollsseniörerna överraskade med att vinna DM — VIF slog Gute med 14—13 i finalen — men i övrigt noterades inga större handbollsframgångar. Det största glädjeämnet var det äldre pojklaget, som vann sin serie mycket överlägset.

Fotbollsjuniörerna gjorde en mycket fin säsong och vann juniorserien med 29 poäng. Laget vann 14 matcher, spelade oavgjort i en match och förlorade endast tre matcher.

I div. V kom VIF på fjärde plats med 22 poäng, men med en gnutta tur hade det kunnat bli en ännu bättre placering, ansåg fotbollssektionen. Några nyckelmatcher förlorades nämligen med uddamål.

VIF stod för två av säsongens mest uppmärksammade arrangemang i orientering. Det var DM-budkavlen och Allklubbars. Bengt Hamnerin och Nils Falkebring hade ritat kartan och

lagt banorna till budkavlen och Elis Klasén hade gjort samma omfattande arbete till Allklubbars, som f. ö. gick för 20:e gången. I budkavlen blev det även en stor sportlig framgång för VIF; juniorlaget med K. E. och Ingert Appelqvist och Kurt Redner vann nämligen med 27 minuters marginal. Juniorerna gladdes även vid andra tävlingar.

Friidrotten hade inte lika stora framgångar 1959 som 1958, då föreningen var öns bästa i fri idrott. Men helt utan framgångar var VIF:s friidrottare inte, löparen Åke Fagerström t. ex. svarade för flera uppmärksammade lopp.

I samband med stadsloppningen anordnades en tävling i släggkastning, som sällan — för att inte säga aldrig — förekommer på Gotland. Det var landslagsmännen Birger Asplund och Allan Ringström som uppvisningstävlande, Asplund kastade 64.20 — banrekord förstås — och Ringström kom upp till 53.41.

1960: 2:a GF-guldmedaljören

En VIF:are — löparen Allan Hansson — fick Gotlands Folkblads första guldmedalj, som utdelades 1942. Sedan har medaljen utdelats alla år — utom 1952 — men ingen VIF:are har blivit "ihågkommen" förrän i år, då Per-Olof Alamaa guldmedaljerades. Den 27-åriga VIF:aren är öns främste allroundidrottsman, som 1960 blev både nordisk och svensk mästare i polisfemkamp, gotländsk mästare i löpning 5.000 m och skidloppning 30 km och som dessutom medverkade i VIF:s A-lag i fotboll.

Den roligaste idrottshändelsen under 1960 var segern över Gute i DM-fotbollen, sa Per-Olof i GF:s guldmedaljörintervju. Och den händelsen, den 15 juli, var nog den trevligaste för många VIF:are. Gute var storfavorit förstas, men VIF höll spelet väl uppe och i halvtid stod det 1—1. I mitten av andra halvlek

fick VIF en straffspark, som Jerker Jerneheim slog in hårt och säkert. Och 2—1 till VIF stod sig matchen ut. Alla i VIF kämpade föredömligt i semifinalen, men de tre stora var försvararna "Malung" Carlsson, Sten-Åke Pettersson och Jerker Jerneheim. Att det sedan blev stryk av Hemse med 5—0 i finalen förtar inte glansen av 2—1-segern över Gute.

Annars var det inte så många glädjestunder för VIF:arna under det 50:e verksamhetsåret. I fotbollsserierna blev A-laget sexa och B-laget och juniorlaget trea.

I handbollsserierna svarade de äldre pojkarna för den bästa prestationen genom att gå oansegrade genom sin serie. Både A-laget och damlaget kom trea och B-laget kom tvåa, medan det gick sämre för de övriga lagen.

Även i de övriga lagidrotterna var VIF:s framgångar små.

Men i fri idrott, orientering och simning visade unga VIF:are gott gry. Några namn: Bo Hagberg i löpning, Kurt Redner i orientering och Lars Olsson i simning.

Och de tre pojkarna får bilda slutvinjetten i denna 10-årsöversikt. Det är Bosse, Kurre och Lasse och deras unga klubbkamrater som skall fortsätta att skriva VIF:s ärorika historia.

HISTORISK I

En VIF:are var den förste som fick Gotlands Folkblads guldmedalj för årets bästa idrottsprestation. Den första medaljen utdelades 1942 till löparen Allan Hansson.

HISTORISK II

En VIF:are var den förste som fick tidningen Gotlänningens mästartröja, som utdelades till årets bäste orienterare. Den första tröjan utdelades 1945 till Fritz Löfqvist.

● *GF-guldmedaljör, Per-Olof Alamaa*

BLIND DOMARE

En över domsluten ilsken åskådare råkade fotbollsdomaren efter en match och frågade om han hade sin hund med sig.

- Hund, hur så, sa domaren.
- Det har ju alla blinda, sa åskådaren.

Ett jubileum i jubiléet

— Av Berndt von Corswant —

Det här handlar om ett jubileum i jubiléet. Om VIF:s pånyttfödelse som friidrottsklubb. Det skedde för fem år sedan. Och så här gick det till:

Den allom dominerande Visby FIK, åstadkommen genom en sammanslagning av stadsklubbarnas friidrottssektioner, hade till en början firat lysande segrar. Men segerstenen blev småningom så starkt att många föredrog att blunda eller titta på något annat. Det var nästan bara FIK hit och FIK dit. Ingen kunde ge klubben strid på kniven. Det breda intresset undergrävdes. Friidrotten simmade i bakvatten.

Något måste göras. Åke Eneqvist och jag pratade igenom saken. Sen gick vi till "Bigge" Olsson, VIF:s duktige ledare, för att diskutera. Vi ville gå med i VIF och ta med oss några till från FIK, som vi helst såg upplöst. Jo, visst fick vi komma till VIF, fast "Bigge" var inte vidare entusiastisk. Trodde det skulle bli bråk och tråkigheter.

Räknade med bråk

Ja, Åke Eneqvist och jag hade minsann räknat med bråk vi också. Nästan hoppats på det, hur konstigt det än låter. Vi ville få FIK upplöst och medlemmarna spridda på stadens olika föreningar för att därmed skapa konkurrens och liv åt friidrotten. Det hade inte varit så lyckligt om varenda FIK-are enrollerat sig i VIF, då hade intet varit vunnet.

Nu blev det som vi tänkt. FIK-are protesterade, menade att vi var några slags förrä-

dare, Åke och jag. Klubben hade en dödsryckning på ett år och sedan upplöstes den. Medlemmarna var spridda på stadens klubbar. Och en rad jämbördiga klubbar kunde tävla. Jag tror jag vågar säga att t. o. m. de som lät oss "revolutionärer" hära hundhuvuden då det begav sig, idag erkänner att det var lyckligt det som skedde.

Visby IF har under åren haft en rad goda friidrottsmän. Men under FIK-epoken dog intresset. Sedan pånyttfödelsen för fem år sedan har VIF hört till öns främsta friidrottsklubbar. Ett år vann klubben högsta serien och i fjol blev det en andraplacering efter Gute, som segrat två år i rad. Det har talats om den nya VIF-andan. Många segrar har vunnits genom de aktivas goda fighteregenskaper.

Löpar-klubben nr 1

VIF har haft och har speciellt många goda löpare, vilket har gjort klubben konkurrenskraftig i stadslöpningar och stafetter. Någon kanske minns exempelvis de två senaste årens stadslöpningar i Visby-spelen eller DM-loppet på 4 × 1500 meter i Klintehamn i somras, då Gotlandsrekordet dallrade. Med Åke Fagerström i laget hade rekordet rykt.

Jag tror förresten att Gotlands seger i klass III i Stockholms stadslopp i fjol våras skulle ha kunnat klaras av ett genuint VIF-lag. VIF besatte nu tre av de sex platserna genom Bosse Hagberg, Peo Alamaa och mig. De återstående sträckorna skulle man ha kunnat tänkt sig besatta av Åke Fagerström, Per-Åke Carl-

● VIF-aren som presterat det finaste idrottsresultatet är Lars-Erik Gustafsson, "Lill-Addis", som här klappas om av sin pappa Elmer. 3.50,9 har Lars-Erik löpt 1500 meter på och 1959 blev han tvåa i terräng-SM

son och Olle Thunberg. I varje fall hade det blivit en topplacering.

Speciellt har VIF dominerat medeldistanslöpningen på ön under senare år. 1957—58 torde jag ha varit segerrikast, 1959 var Åke Fagerström klart bäst och i fjol var det min tur igen. Dominansen kommer att fortsätta! Namnet i år är Bosse Hagberg, den utomordentligt lovande 20-åringen, som anammat de moderna träningsprinciperna och tränar mest varje dag.

"Lill-Addis" Gustafsson

Den VIF-friidrottare i modern tid som nått längst är "Lill-Addis", Lars-Erik Gustafsson, som nu är 22 år och tävlar för Mälärhöjdens IK. Jag minns hur jag en hel vinter drog ut Lasse till träning under Galgberget ett par gånger i veckan. Han hängde energiskt med... till slut sprang han ifrån mig. Nu har han brakat ned på 3.50,9 på 1500 meter och 14.43,8 på 5000 (den sistnämnda tiden gav honom en plats i svenska B-landslaget). Lars-

Erik var inte i toppform i somras, men kommer troligen igen i år. Med dunder och brak.

Den näst "Lill-Addis" skickligaste "moderne" VIF-früidrottaren är väl Leif Stenquist, som när VIF-jubiléet firas befinner sig i Afrika tillsammans med mig. Leif tävlar f. n. för Havdhems IF, eftersom han är folkskollärare där ute, men han hann med att sätta Gotlandsrekord i tresteg innan han lämnade VIF.

Peo Alamaa och Johnny Johnsson har varit och är (detta gäller Alamaa) användbara i en rad grenar. Alamaa synes nu blomma ut till en ypperlig långdistanslöpare. Han blev ju bl. a. mästare på 5000 meter i somras. Han är f. ö. en av öns allra största allround-idrottstalanger (med de förnämligaste förutsättningarna för just löpning).

Åke Fagerström är en löpare med väldiga förutsättningar han också. Vad man saknat hos honom är kanske det avspända, lekfulla. Av de yngsta löparna tror jag mest på Karl-Erik Johansson. Se upp för honom i år, alla medeldistansare!

Några früidrottare

Sen har vi den glade och gode stavhoppsveteranen Rune Lindenfalk och hans optimistiske unge kollega Stig Söderström, kulparet Rune Flodman—Bertil Bonnevier, fjolårets framgångsrika höjd-duo Gösta Rikerth—Lars Antonsson, diskuslöftet Georg Johansson, längdhopparen Bertil Lawergren, långlöparna Per-Åke Carlsson och Olle Thunberg, m. fl.

Det här är inte avsett som en fullständig redogörelse för verksamheten sedan pånyttfödelsen, blott som en stickprovs-kavalkad.

Ett av de roligaste VIF-ögonblicken var när Alamaa i somras direkt i starten stack ifrån det övriga fältet i Visby-spelens 3000-meterslopp. Det var där han föddes till långdistanslöpare.

Om det är någon som är intresserad så kan jag berätta att mina gladaste minnen som aktiv idrottsman i Visby-IF är: DM-segern på 10.000 meter 1958, segern på 3000 meter i Köpenhamn 1959 och den dubbla DM-segern i terränglöpning i det backiga Lau 1960! Lopp med VIF-krut i!

● VIF-ordf. vid 50-årsjubiléet är Elis Klasén

Betydelsefull stafett

— Av Hilding Jacobsson —

När jag vid detta jubileum tänker tillbaka, erinrar jag mig självfallet de mera betydelsefulla och för utvecklingen avgörande händelserna. En av de tävlingar som kom att inrikta mitt intresse för idrott och föreningar var Gotlands Allehandas stafettlöpning.

De flesta av de nu aktiva känner säkert ej närmare till denna tävling, som på sin tid hade en mycket stor betydelse för VIF:s utveckling. När den pågick i 5—6 år i början på 1920-talet var den en storartad propaganda för, som det då kallades, allmän idrott, enkannerligen kortare löpningar. VIF drog stor nytta av tävlingen och blev därigenom den dominerande föreningen på ön i såväl fri idrott som fotboll, en dominans som sträckte sig långt in på 1930-talet.

Stafettlöpningen, som var för 20-mannalag, gick med start vid Söderport till Kungsladugården—I 18—Söderport igen—Kung Magnus väg—Snäckgårdsbaden och Kruttornet, där målet låg. I huvudklassen segrade VIF alla år tävlingen pågick.

Jag kommer mycket väl ihåg första tävlingen. Gutavallen existerade inte då, utan våra uttagningstävlingar hölls på A 7:s idrottsplats. Denna idrottsplats, som numera ligger inom det inhägnade området, var den plats där dåtidens DM-tävlingar även hölls. Fotbollsplanen och liksom löparbanan, vilken senare var en ren jordbana, var mycket ojämna och det försämrade våra resultat förstås.

Kolossal spänning

Inför den första tävlingen var spänningen kolossal. Dåvarande I 27:s IF, med tillgång till allt manskap och befäl som mangrant ställde upp, föreföll omöjligt att besegra. Militärerna var även på förhand övertygade därom och besvikelsen bland dem efter tävlingen var stor och allmän. Besvikelsen var t. o. m. så stor hos många, att de bland många andra anmälde sitt inträde i VIF för att ett kommande år såsom deltagare i det vinnande laget få njuta av segerns sötma. Konkurrencen om platserna i laget var dock hård, såväl föreningens gamla som nya medlemmar var lika entusiastiska över att få vara med.

Intresset var så stort sista året tävlingen gick, att föreningen kunde ställa upp med tre lag i A-klassen, ett lag i oldboysklassen och ett lag i juniorklassen. De två sista klasserna hade dock kortare sträckor, som låg på stranden väster om ringmuren. Även oldboys och juniorer gjorde väl ifrån sig i tävlingen.

I A-klassen deltog 12—15 20-mannalag från hela Gotland. Sista året vann VIF:s förstalag mycket överlägset och föreningens andralag hade säkert blivit tvåa om inte en man uteblivit på en sträcka, så att en uttröttad löpare fick springa två sträckor i följd. Vårt andralag blev dock fyra i hela tävlingen och bästa andralag.

Festlig ram

Löpsträckorna var medeldistanssträckor av varierande längd. Då tävlingens organisatör,

dåvarande löjtnant Rudolf Tiberg, ej ville gynna någon tävling med "klockan" hade han indelat stafetten i många ovanliga sträckor, såsom 650, 810, 920 m o. s. v. Längsta och kortaste sträckan var 1.500 resp. 200 m.

Stafettlöpningen var en verklig folkfest och samlade bortåt 1.000 deltagare. Det var extratåg både från norr och söder med deltagare och åskådare. Pärklag ställde upp och många skolor hade lag med i ungdomsklassen. Efter det extratågen anlänt marscherade man med militärmusik i tåten från Söderport till Domkyrkan, där det var gudstjänst. Efter tävlingen blev det prisutdelning på norra idrottsplatsen med tal av bl. a. landshövdingen.

Ja, detta var ramen kring denna stora propagandatävling, som varit utan motstycke på Gotland. Skulle vi i dag kunna ställa upp med 100-tals löpare? Nej, det kan vi inte. Man behöver endast tänka på de svårigheter föreningen har när det gäller att få ihop ett 10-mannalag till stadslöpningen nu för tiden.

Fenomenala rapporter

Trots vår stora överlägsenhet i "Allehandan", som denna tävling populärt kallades, var spänningen alltid lika stor för varje gång. Rapporter om fenomenala uttagningstider kom från olika håll. Fastlandsbeväringar gjorde

● Så här mycket folk var det vid målet för för Gotlands Allehandas stafettlöpning

ibland mycket goda tider — ibland så goda att det blev fråga om att de ej skulle få delta i våra DM-tävlingar. Efter stafetttävlingarna visade det sig, att rapporterna i regel var överdrivna. Vi vann på vår stora jämnhet. Vi hade inga stjärnor av betydelse och jag kan nämna, att ett år låg fyra man inom en halv sekunds skillnad vid uttagningen på 400 m.

Så några episoder från tävlingen som förtjänar att räddas ur glömskan.

Ett år sprang jag en 850-meterssträcka på norra Strandvägen, från badplatsen till Murfallet. Där sprang även ett par man från parklag från landsbygden. En av dem uppenbarade sig till start iklädd idrottströja och långkalsonger, som var nedstoppade i strumporna. Han var även försedd med en resväska innehållande mat och annat som han flitigt tullade, medan han väntade på "sitt" lag.

Löpare fostrades

Sista året tävlingen ägde rum sprang jag sträckan från Söderport till Skyttepaviljongen, 1.500 m. Spänningen vid starten var stor och den minskade inte av att en av deltagarna upplyste om att han varit ute och tränat sedan kl. 4 på morgonen, så att han nu var i en sju-särdeles form. Detta hindrade likväl inte, att när jag cyklade tillbaka till starten efter att ha sprungit min sträcka mötte jag honom på väg ut. Han hade då ännu en tredjedel av sträckan kvar att springa.

Jag erinrar mig ännu det stora intresse och den entusiasm som rådde för tävlingen. I många fall var det svårt att bereda alla som ville springa plats i lagen.

Under dessa stafettlöpningar fostrades ett stort antal bra VIF-löpare, som under många år dominerade medeldistanslöpningen på Gotland. Ett år belade vi t. o. m. de fyra första

platserna på såväl 400 som 800 m i DM. Man kan därför säga att denna tävling hade mycket stor betydelse för den fria idrottens frammarsch både inom VIF och på Gotland.

DET VAR MENINGEN

Efter en fotbollsmatch kom 8—10 grabbar in till Gutavallens vaktmästare David Wulff och bad att få tala med domaren. Vi tänker hissa honom, sa pojkarne.

— Ja, sa Wulff, men det är inte brukligt, tänk om ni skulle tappa honom.

— Ja, det är det som är mennigen, svarade en ur hopen.

RING

tel. 10766

I L E X P R E S S E N

FOLKE MATTSSON

**Möbelemballering och möbeltransporter
utföres under full garanti**

Det goda 40-talet i fri idrott

— Av Sven Nordberg —

Ombedd av ordföranden att lämna ett litet friidrottsbidrag till denna jubileumsskrift har jag valt 40-talet. Varför? Jo, därför att detta decennium torde vara det allra bästa i föreningens historia.

Bra topp, bra bredd och stor aktivitet.

Efter en downperiod i mitten på 30-talet kom så småningom en uppryckning i slutet av denna tidsperiod som slog ut i full blom på 40-talet. Man minns med glädje och stolthet när årsresultaten vid varje årsmöte skulle redovisas. När jag nämner bra topp tänker jag bl. a. på kvartsmilaren Allan Hansson, vilken härlig fighter det var! 11.1 på 100, 51.0 på 400, 1.55,2 på 800 meter. Inte så pjåkiga resultat precis.

Medeldistansarna Bert Andersson, Arne Petersson och Knut Gardell. Bert nådde bästa tiden på 1.500 m med 3.58, Arne 4.05 på 1.500 och 8.51 på 3.000 meter, Knut 15.35 på 5.000 och neråt fyra minuter på 1.500 m. Stig Asklander och Ulle Stenbom med bra resultat på 400 och 800 m. Ulle med flera DM-segrar i 400 häck, terränglöpning och tresteg.

Sprintrarna Lars Eric Larsson och Sture Klasén med tider kring 11.3—11.5

På de längre sträckorna hade föreningen ett bra namn i Eifel Rosendahl, som gjorde mycket goda resultat på milen, 25.000 m och maraton. Man minns även Hasse Broman och Karl-Eric Svensson som goda terränglöpare.

Av hopparna höll sig stavhopparpåret Rune Lindenfalk och Elis Klasén alltid i toppen. En extra honnör till Rune som ända in på 60-ta-

let varit föreningens bästa i stav. Elis glädde även i höjd där han noterat ett så fint resultat som 1.79 som då blev Gotlandsrekord. I längd kan noteras Sture Klasén med sina 6.73 som bästa. I denna gren var även Einar Hägvall och Verner Ekström bra partner till Sture med en god bit över 6 meter. Verner var även bra på 100 och 200 m. Ulle Stenbom är förut nämnd som en av våra bättre trestegshoppare.

För att hoppa över till kast vill jag först nämna Göte Almqvist med sina 14.42 i kula, vilket resultat ännu står sig som gotländskt rekord. Gustav Dahlgren i diskus 43.04, Curt Nilsson i spjut och Lars Ödfjäll i kula. Här är ännu många namn som skulle kunna räknas upp, men det skulle ta allt för stort utrymme i anspråk. En som jag dock ändå vill nämna är Bigge Olsson för hans goda insatser både som aktiv och ledare. På den aktiva sidan höll han sig kring 12 på 100 och 6 m i längd, som var hans bästa grenar.

Jämsides med att föreningen hade en bra topp hade den även en bra bredd vilket gjorde att vi kunde ro hem många vinster både i klubbmatcher och andra lagtävlingar. I Visby stadslöpning vann vi flera gånger klass 2 och i Fårösund runt blev det även segrar några gånger. Under 40-talet hade föreningen även ett livligt utbyte med fastlandsklubbar och då närmast från Stockholmstrakten. Bland de klubbar som främst kan nämnas är Mälarhöjden, Nynäshamn, Kronoberg, Solna, Södermalm, Iris och Vendelsö.

VIF bildades på Klinten

— Av "Peking" Hellström —

För femtio år sedan, alltså för en hel mans-ålder sedan, samlades en del ungdomar, huvudsakligen godtemplarungdom, de flesta bosatta uppe på Klinten och vid trakten omkring Nikolai ruin. Där hade för det mesta utkämpats fejder mellan de olika kvarteren, men så beslöts att mera ordnade förhållanden vore att föredraga. Vi hade så att säga blivit skolade i vår ungdomsförening inom godtemplarrörelsen.

Den 11 januari 1911 samlades vi, ett 15-tal pojkar, hos en familj, vars son för övrigt blev föreningens förste ordförande (den nu avlidne plåtslagarmästaren Arvid Johansson).

På den tiden var den moderna idrotten knappast mera än känd på vår ö, mest förekom de gamla gotländska idrottslekarna..

Olympiska spelen 1912, som hade föregåtts av väldig pressreklam, var väl också en bidragande orsak till föreningens tillblivelse.

Femtio år är en lång tid, men nog minns jag med glädje våra första stapplande steg på idrottens då obefintliga kolstybb. Den första tiden var väl den roligaste, då vi med iver tillverkade våra redskap själva. För unga skolpojkar utan några större bidrag av fickpengar, som väl knappast då existerade (nya tiders påfund), var det en ära i att kunna tillverka en trästav, ett spjut, en hoppställning eller dylikt. Ungdomar från andra håll i staden sökte kontakt med denna vår nya sammanslutning. (IF Gute fanns, men var bara då en läroverkets förening.)

Det tjugiga i vårt idrottande var väl också det, att det från början var ett gott kamrat-

skap som alltid för övrigt varit rådande inom VIF.

Redan tidigt fördes statistik över uppnådda resultat. Personliga rekord och klubbrekord slogs på löpande band, vilka alla noggrant bokfördes. Alla skulle vara med i alla idrotter och man kan nu på gamla dagar le åt vårt träningssystem. Hela maratonprogram skulle fullföljas, så på söndagarna började vi tidigt på morgonen och höll på till mörkrets inbrott.

Till Riksidrottsförbundet anslöt vi oss år 1916 och från det året började vi även att delta i allmänna idrottsävlingar.

Till ungdomarna av idag inom Visby IF vill jag rekommendera de i sportstugan förvarade protokollsböckerna, där en del öden inom VIF finnes. (För övrigt — hur ofta besöker ungdomarna sportstugan.) Föreningen har varit den banbrytande föreningen inte bara inom den fria idrotten, utan var även den första klubb som inbjöd fastlandsföreningar i bandy, tyngdlyftning, fotboll och brottning. Klubbmatcher i fri idrott mot Hellas, Järva, Kronoberg och andra klubbar var riktiga topppunkter inom det gotländska idrottslivet under 1920- och 30-talen.

Ingen idrott har varit främmande för VIF och klubben har så gott som alltid varit bland de ledande på ön. Ett uppreparande från en tidigare skrift om resultat och tävlingar torde inte behöva göras, utan jag vill sluta med att uppmana VIF att få en stab intresserade ledare vilket är A och O inom en förening. Och så tillönskar jag gamla VIF ett långt liv, med ett tack för vad den givit mig av idrottslig glädje.

En veterans syn på VIF

När man nu efter 50 år skall skriva något om Visby IF:s historia, kan man kort och gott hänvisa till de två jubileumsskrifter som har utkommit. Där finns nämligen allt om gamla tider. Den senare tiden må andra förtälja om.

Vad som mest minner mig om den första tiden var kamratskapet, som också är och har varit vårt bästa kännetecken, men dessutom de första medlemmarnas känsla för banbrytare, eller som vi kallade oss pionjärer. Det var den första gruppen som fick den äran av denna hedersbevisning, men därmed följde också ansvaret för föreningens bestånd, vilket gjorde sig mera påmint när som föreningen växte i storlek, och det skulle ordnas med tävlingar, ekonomi, ordningsregler med mera.

Jag tror att just den där pionjärtiden betydde och har betytt mycket under årens lopp, och för mig skulle det vara glädjande om våra dagars idrottsmän kan få en känning av denna pionjär- och kamratkänsla, även när man slutat som aktiv idrottsman, kvarstå som funktionär i mån av tid, samt att alltid tänka på att i dagens läge är idrotten ett av de bästa sätten att dana unga människor till goda och gedigna samhällsmedlemmar.

Och om du som gammal VIF:are inte har tid för ditt arbete att hjälpa till med detta, så kan du med tanke på alla glada kamratträffar, pekuniärt hjälpa speciellt föreningens ungdomsidrott och göra det lättare för respektive ledare i deras mycket betydelsefulla arbete för ungdomen och idrotten.

Med idrottshälsning

C. J. Engström.

HUVUDET NEDÅT

Samuel Jupither och "Peking" Hellström hade lagt en ganska svår bana som strax före mål gick över en mosse.

Plötsligt kommer en kontrollant framstörtande och ropade:

— Fort hit med en spade, en av grabbarna sitter fast ute i mossen.

— Hur djupt sitter han, frågade "Peking".

— Till anklarna.

— Då behöver du väl ingen spade.

— Jovisst, han sitter med huvudet nedåt!!

*Välkommen
till*

**"Gusse" Johanssons
Frisérsalong**

S:t Hansgatan 20

Skogssporten kommer igen

— Av Elis Klasén —

När man i jubileumsskrifterna för åren 1936 och 1951 tager del av vad som där skrivits om orienteringssporten, så klappar en gammal orienterarens hjärta lite hastigare och man nickar igenkännande när något namn på en gammal skogsräv nämnes.

Namn som på den tiden många gånger stod på första plats i resultatlistorna, namn som ännu i dag nämnes med befogad respekt. Ett namn som ännu i dag förekommer i prislistorna är John Eklunds, gammal vorden, tävlande än bland äldre oldboys än bland veteranerna när den klassen finns på programmet. Veteran är John i dubbel bemärkelse. Enligt Johns egen utsago har han lika roligt idag, som när han började med orienteringssporten på 1930-talet. Visst har han blivit äldre, tyngre och långsammare, men glädjen finns. Glädjen att få komma ut i Guds fria natur, känna sig ung, få vistas bland kamrater och ungdomar. Det är fullt naturligt att de gamla skogsrävarna så småningom måste lägga sina orienterarskor på hyllan, men jag är övertygad om att detta sker med sorgset sinne. Två andra skogsrävar av den gamla stammen är "Bigge" Olsson och Gösta Löfqvist. När vi någon gång vill fylla ett budkavlelag så vänder vi oss med förkärlek till Gösta och han är inte nödbedd. Ännu i dag har han samma driv i steget som på den tid han var aktiv. Skulle hans snabbhet blivit sämre så uppvägs detta av hans kunnsighet med karta och kompass.

Våra orienterare har vunnit många segrar under de senaste tio åren och där de ej segrat har de fått framskjutna placeringar, men tyvärr är det nog bara att konstatera att orien-

teringssporten är på tillbakagång. Detta gäller inte bara vår förening utan alla föreningar på Gotland. Vi har inte många orienterare kvar. Bengt Hammerin, Nils Falkebring och i någon mån jag själv är kvar av det gamla gardet. Bland de yngre har vi Kurt Redner, en orienterare av Guds nåde med en träningsflit som är enorm. Tack vare denna träningsflit har hans namn stått överst på prislistan i nästan varje tävling han ställt upp i. Han har varit junior, men från och med i år får han pröva sina kunskaper bland seniorerna. Vi väntar mycket av Kurt. Vi har även bröderna Karl-Einar och Ingert Appelqvist. Två träningsvilliga pojkar som säkert kommer att hedra föreningen.

Alla damer som är aktiva tävlar bland damjuniorerna för närvarande. Vi hoppas att de fortsätter med orienteringssporten, så att deras namn en gång skall bli lika fruktade som på sin tid Margit Olssons, Barbro Hellströms, Tua Britzes med fleras.

Föreningen har ett fåtal aktiva orienterare, men en stor funktionärsstab, som säkert många föreningar avundas oss. Dessa funktionärer kan vi tacka att t. ex. Allklubbars, som vi arrangerat sedan 1940, kunnat göras så omtyckt som den är. Vi har även goda banläggare, som för att göra orienteringen roligare offrar tid och arbete med att rita kartor i skala 1:50.000. Kartor som stämmer med terrängen. Detta arbete uppskattas av orienterarna.

Vi arrangerade budkavle-DM 1959 med banor och kartor av Bengt Hammerin och Nisse Falkebring. 1960 stod vi för värdskapet för

natt-DM med mig som banläggare och kart-ritare.

Vi inom orienteringssektionen hoppas att orienteringssporten inom föreningen skall få stor framgång, trots dödläget för närvarande, och att ungdomen skall upptäcka hur tjuisigt och härligt det är att jaga röda skärmar i skogen.

EN SANNSAGA

Under en tävling hade Lasse L. aldeles tappat orienteringen, under irrandet i terrängen kom han slutligen fram till en bondgård. På gårdsplanen gick en del festligt klädda människor. (Ett bondbröllop.) Lasse stegade fram och frågade: "Var är målet?"

Den han frågade var värden på stället och han sa som sanningen var "Kyrkan". Lasse lomade av och mycket riktigt — kyrkan var målet.

Moderna UR
och GLASÖGON

Reparationer

C. A. Petersons
Ur & Optik

Adelsgatan 19 · Telefon 105 33

Till dig som jobbar och inte har fyllt 25

Alltsedan lönsparandet började 1949 har tusentals ungdomar lönsparat i sparbankerna. Vet du vad lönsparandet är? Det är din chans att få ihop några tusenlappar att ta av till bosättning eller till något annat värdefullt du vill skaffa dig. Sparbanken hjälper dig att lönspara bekvämt och smidigt.

Gå med i lönsparandet, då får du också vara med i det årliga lönsparlotteriet, där

högsta vinsten är 10.000 kr.

D. B. V:s
SPARBANK

arbetar för ungdomen

Det goda 50-talet i handboll

— Av Gunnar Svennefelt —

När man skall skriva en krönika om VIF:s handboll under 50-talet får man nog skriva som pressen gjorde efter DM-finalen 1952, då det bl. a. hette: "VIF spelar tung och kraftfull handboll, stereotyp och tråkig, men effektiv", och att DM-finalen vanns är väl onödigt att tillägga. Det är väl frågan om någon lagidrott utövats på Gotland med större överlägsenhet än vad VIF:s A-lag i handboll presterat.

Såsom nämndes i inledningen beträffande kraftfull och tung handboll får vi dock erinra oss, att klubben innehållit många "spelare", om nu man kan definiera ordet spelare, men namn såsom "Klicker" och Verner Ekström, sedermera även yngste brodern Curt, Curt Nilsson, Ulle Stenbom, Anders Attner, "Bigge" Olsson, Sigurd Karlsson, "Truken" Hansson och flera andra börjar för VIF-spel, som numera av olika anledningar inte går att jämföra med 50-talets spel, men mera därom i avslutningen. På tal om gamla kända handbollsnamn får vi inte glömma "Bigges" inhop i 1960—61 års B-lag.

När man samtidigt som VIF-framgångarna minns de olika lag som Gotlandsföreningarna samtidigt förfogade över, framstår dess seger-rad som än mera övertygande, ty vem minns väl inte I 18:s kombination Kåhre-Fredborg-Kolmodin, AIK:s "Storen" Lindfors-Glyn Persson-"Abbe" Claesson, Gutes och övriga föreningars stora namn, men vi skall övergå till litet mera ingående studium av "klippen".

Som underlag till denna krönika har jag haft tidningsurklipp och i viss mån även antit minnet och jag förstår att tyvärr kan man inte få med allting, men jag har skannat vid,

som jag tycker, det väsentligaste. När började då VIF:s handbollsdominans? En fråga som är svår att besvara, men eftersom det rör sig om 50-talet, så vill jag dock återgå till 29/10 1945, då VIF i seriestarten vann med 32—12, varvid "Stor-Curt", Ulle och Verner svarade för inte mindre än 29 av lagets 32 mål, varvid kommentarer är överflödiga. Om vi därefter förflyttar oss till 6/11 1950, då AIK—VIF seriemöttes i en match som var säregen i två avseenden, nämligen att AIK överraskade med en hedersam 16—17-förlust och att ljuset slocknade i halvtid, inte bara för VIF utan även för hela lokalen, och detta innebar en extra lång halvtidspaus. 1950 års spel "förstördes" av Färösund, som på hemmaplan besegrade VIF med 16—10, där "Malung" Carlsson gjorde en av sina första matcher. Om man följer tidningsurklippen under första delen av 50-talet, så är det frapperande hur ofta VIF ändrade laguppställningen match efter match, men ändå vann för det mesta. Det är väl ett bra bevis på laganda, som alltid varit den bästa i VIF:s handbollslag. Detta tillkommer inte bara spelarna utan även ledarna, inte minst, vilka uppoffrar sig till det bästa.

Men vi får inte glömma våra damer, som 1954 överraskande slog Gutes dito med 5—4, ett resultat som överraskade framför allt seger-vana Gute, men som överträffades 1956, då VIF vann dubbelt, dvs. både dam- och herrlag DM-vann. Dessa år dominerades helt av de våra, men helt naturligt förlorades en och annan match, men sällan när det gällde.

Under år 1950—1960 vanns DM 7 gånger

● *Distriktsmästare 1949, stående fr. v. Verner Ekström, Curt Ekström, Ulle Stenbom, Curt Nilsson, Rune Lindenfalk och lagledaren "Bigge" Olsson, knästående fr. v. Hasse Lundh, Per-Erik Larsson, "Klicken" Ekström, Gunnar Svennefelt och Anders Attner*

och seriesegrarna var legio, och därvid kommer vi in på frågan, vem har flest antal handbolls-DM? Ulle Stenbom var namnet som med 12 DM-tecken leder, tätt följd av Rune Lindenfalk med 11, även han ännu aktiv, samt jag själv, som 1959 tog mitt 9:e DM efter en, enligt tidningarna, oförglömlig final mot Gute, där sgersiffrorna blev 14—13.

På tal om Ulle Stenbom, så är han värd ett kapitel för sig, ty han är väl mångfrestaren

inom VIF, som bl. a. gjort inte mindre än 1.200 mål under handbollskarriären, en mycket imponerande siffra.

Som avslutning på denna översikt vill jag gärna ta ut "50-talets lag": "Klicken" Ekström — Per-Erik Larsson, "Bigge" Olsson — Anders Attner — Verner Ekström, Curt Nilsson, Ulle Stenbom — Fritz Oscarsson, Lennart Svennefelt, Johnny Johnsson.